

IC 2080/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant: sekr. sąd.(...)

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2016 roku w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa(...) (...) im. S. K. w S.

przeciwko R. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego R. S. na rzecz powoda(...) (...) im. S. K. w S. kwotę (...) zł (siedem tysięcy sto dziewięćdziesiąt osiem złotych osiemdziesiąt cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 lutego 2014r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od powoda (...) (...) im. S. K. w S. na rzecz pozwanego R. S. kwotę 2.035,11 zł (dwa tysiące trzydzieści pięć złotych jednaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IC 2080/15

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) im. S. K. (...) w S. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Hurtownia (...) kwoty 45.577,04 zł wraz z odsetkami od dnia 13 lutego 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, że dnia 27 marca 2013 r. strony zawarły umowę o nr (...) na dostawę artykułów mleczarskich. Powód wyjaśnił, że pozwany powołując się na § 9 umowy odstąpił od wykonania umowy z winy powoda i zażądał zapłaty kary umownej w wysokości 10 % wartości umownej przedmiotu umowy. Powód zaznaczył, iż pozwany dostarczał powodowi zamówienia, natomiast powód opóźniał się w zapłacie za dostawę. Tym niemniej powyższe zdaniem powoda nie rodzi tak daleko idących konsekwencji. Nadto pozwany nie wyznaczył powodowi dodatkowego terminu na realizację zaległych obowiązków umownych, co było warunkiem koniecznym dla skutecznego odstąpienia od umowy łączącej strony. Zdaniem powoda powyższą argumentację podzielił Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w wyroku z dnia 27 maja 2015 r. sygn. akt IV 1039/14 oddalającym powództwo R. S. w zakresie kary umownej. W związku z tym powód pismem z dnia 5 grudnia 2013 r. dokonał płatności zaległych faktur, przesyłając pozwanemu zamówienie za okres od 9 do 13 grudnia. W związku z brakiem dostaw powód pismem z dnia 17 grudnia 2013 r. wyznaczył pozwanemu dodatkowy termin do wykonania zamówienia w dniu 23 i 24 grudnia 2013 r. pod rygorem odstąpienia od umowy na podstawie § 10 umowy. Pismem z dnia 9 stycznia 2014 r. zawiadomił pozwanego

o odstąpieniu od umowy łączącej strony i na podstawie § 9 umowy zażądał zapłaty kary umownej w wysokości 10% wartości umownej przedmiotu umowy, tj. (...)zł, z 30 - dniowym terminem płatności. Z uwagi na bezskuteczny upływ ww. terminu, pismem z dnia 13 lutego 2014 r. powód złożył pozwanemu oświadczenie o potrąceniu kary umownej z przysługującymi pozwanemu od powoda wymagalnymi wierzytelnościami wynikającymi z niezapłaconych faktur nr (...) w kwocie 7.594,16 zł oraz odsetek za opóźnienie z tego tytułu w kwocie (...) zł, łącznie 11.990,26 zł. W związku z tym wartość przedmiotu sporu stanowi różnicę kwoty (...) zł i kwoty 11.990,26 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu od strony powodowej. W przypadku uznania zasadności zapłaty kary umownej przez pozwanego wniósł o jej miarkowanie.

W uzasadnieniu przyznał iż strony łączyła umowa dnia 27 marca 2013r. (...) na dostawę artykułów mleczarskich. Podał, że realizował umowę w sposób należyty, wywiązywał się ze składanych zamówień. Strona powodowa nie dokonywała płatności za zamówiony towar zgodnie z oznaczanymi terminami. Zdaniem pozwanego zadłużenie sięgało kilkudziesięciu tysięcy złotych. Dodał, że wielokrotnie telefonicznie monitował powoda, ale wezwania pozostały bezskuteczne. Wyjaśnił, że zgodnie z § 9 umowy odstąpił od wykonania pozostałej części umowy z winy pozwanego i zażądał zapłaty kary umownej w wysokości 10 % wartości umownej przedmiotu umowy. Zaznaczył, iż umowa nie wprowadza warunku uprzedniego wezwania do zapłaty, lecz umożliwia w przypadku niezrealizowania umowy, natychmiastowe odstąpienie. Z uprawnienia tego skorzystał. Pozwany podkreślił, iż strony nie zastrzegły terminu do odstąpienia od umowy. W jego ocenie termin do odstąpienia od umowy nie jest konieczny dla ważności tego postanowienia. Wskazał, że to powód był autorem umowy i wobec tego to on powinien ponosić konsekwencje nieprecyzyjnych klauzul umownych. Pozwany odniósł się nadto do twierdzeń powoda, wskazując że jego późniejsze odstąpienie od umowy nie odniosło skutku prawnego, ponieważ nie można odstąpić od umowy, która została już rozwiązana. Nadto wskazał, że odstąpienie powoda było podpisane przez J. P., który jako zastępca dyrektora pozwanej spółki, nie był upoważniony do czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu.

W związku z powyższym odstąpienie od umowy przez powoda należało, zdaniem pozwanego, uznać za nieważne.

SĄD USTALIŁ NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY:

Dnia 27 marca 2013 r. (...) (...) im. S. K. (...) w S. zawarł w drodze przetargu z R. S. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Hurtownia (...) umowę o nr (...) na dostawę artykułów mleczarskich.

Na podstawie umowy wykonawca (pozwany) zobowiązał się do wytworzenia i dostarczenia zamawiającemu (powodowi) artykułów mleczarskich.

Wartość przedmiotu umowy została określona na kwotę(...) zł plus VAT.

Zgodnie z § 7 umowy, należności za towar miały być płacone w terminie 30 dni od dnia dostarczenia towaru wraz z oryginałem faktury VAT.

Zgodnie w § 9 umowy, w razie nie wykonania lub nienależytego wykonania umowy, wykonawca zobowiązał się zapłacić zamawiającemu kary umowne:

- w wysokości 10 % wartości przedmiotu umowy, gdy zamawiający odstąpi od umowy z powodu okoliczności, za które odpowiada wykonawca,
- w wysokości 0,5 % wartości przedmiotu umowy nie dostarczonego w terminie za każdy rozpoczęty dzień zwłoki,

Zamawiający zobowiązał się zapłacić wykonawcy kary umowne:

- 10 % wartości umownej przedmiotu umowy w razie dostąpienia przez wykonawcę od umowy z powodu okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność zamawiający.

Zgodnie z § 10 umowy, zamawiający zastrzegł sobie prawo do odstąpienia od umowy z przyczyn leżących po stronie wykonawcy.

/ dowód: umowa k. 14-15/

Pozwany dostarczał powodowi wyroby mleczarskie, natomiast powód nie dokonywał płatności za zamówiony towar zgodnie z oznaczanymi terminami.

/ okoliczność niesporna/

Pismem z dnia 2 grudnia 2013 r. pozwany wypowiedział umowę z dniem 9 grudnia 2013r.

/dowód: pismo z dnia 02.12.2013 r. –k. 16/

Pismem z dnia 5 grudnia 2013 r. powód wskazał, iż dokonał płatności zaległych należności oraz, że oczekuje realizacji dostaw zgodnie ze złożonym zamówieniem za okres od 9 do 13 grudnia 2013 r.

/dowód: pismo z dnia 05.12.2013 r. –k. 17-17 verte, zamówienie –k. 18/

Pismem z dnia 18 grudnia 2013 r. pozwany wskazał, że umowa została zerwana z powodu braku wpłat na podstawie § 9 pkt 2 umowy. Pozwany wezwał do zapłaty zaległych należności.

/dowód: pismo z dnia 18.12.2013 r. –k. 47/

Pismem z dnia 17 grudnia 2013 r. powód wyznaczył pozwanemu dodatkowy terminu do wykonania zamówień dostawy mleka i twarożków homogenizowanych odpowiednio do dnia 23 i 24 grudnia 2013 r. pod rygorem skorzystania z § 10 umowy i odstąpienia od umowy z przyczyn leżących po stronie wykonawcy.

/dowód: pismo z dnia 17.12.2013 r. –k. 25-25 verte/

Pismem z dnia 9 stycznia 2014 r. powód wskazał, iż zgodnie z art. 491 § 1 i 2 k.c. odstąpił od umowy z dnia 27 marca 2013 r. Pozwany wskazał, iż powodem odstąpienia na zasadzie § 9 pkt 1 umowy był bezskuteczny upływ terminu wyznaczonego w pismach z dnia 17 i 19 grudnia 2013 r. Naliczył pozwanemu karę umowną w kwocie (...)zł. Pismo zostało podpisane przez J. P. – zastępcę dyrektora pozwanego szpitala, działającego na mocy upoważnienia go przez dyrektora J. B. z dnia 9 marca 2011 r. do składania oświadczeń woli w zakresie praw i zobowiązań majątkowych.

/dowód: pismo z dnia 09.01.2014 r. –k. 26-26 verte/

Pismem z dnia 20 stycznia 2014 r. pozwany wezwał powoda do zapłaty kwoty 61.837,83 zł.

/dowód: pismo z dnia 20.01.2014 r. –k. 50-51/

Pismem z dnia 13 lutego 2014 r. powód oświadczył, iż dokonuje potrącenia przysługującej mu wobec pozwanego kary umownej w wysokości 57.567,30 zł z wierzytelnością pozwanego wobec powoda z tytułu odsetek za zwłokę w kwocie 11.990,26 zł.

/dowód: oświadczenie o potrąceniu k. 27 -27 verte, dowód księgowy –k.28

Pismem z dnia 06 listopada 2015 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty, jednakże bezskutecznie.

/dowód: pismo z dnia 06.11.2015 r. wraz z potwierdzeniem odbioru –k. 30-31/

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd wziął pod uwagę dokumenty załączone do akt sprawy, w tym umowę łączącą strony, wzajemną korespondencję stron, których autentyczność nie była kwestionowana. Sąd także nie znalazł podstaw do podważenia wiarygodności i ich mocy dowodowej. Z tych względów dał im wiarę w całej rozciągłości. Sąd oparł się również w szczególności na prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 27 maja 2015 r. wydanym w sprawie IV GC 1030/14 i wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 28 lipca 2016 r. sygn. akt XII Ga 368/16, którymi jest związany na mocy art. 365 § 1 k.p.c. Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Związanie treścią prawomocnego orzeczenia oznacza nakaz przyjmowania przez podmioty wymienione w art. 365 § 1 k.p.c., że w objętej orzeczeniem sytuacji faktycznej stan prawny przedstawia się tak, jak to wynika z sentencji wiążącego orzeczenia. W szczególności nie jest dopuszczalne prowadzenie ponownego sporu, co do okoliczności faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia zakończonemu sporu sądowego. Inaczej ujmując, nie jest dopuszczalne w świetle art. 365 § 1 k.p.c. odmienne ustalenie zaistnienia, przebiegu i oceny istotnych dla danego stosunku prawnego zdarzeń faktycznych w kolejnych procesach sądowych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 stycznia 2013 r. sygn. akt I ACa 995/12). Wyrazem statuowanej tym przepisem prawomocności materialnej orzeczenia, jest konieczność brania jej pod uwagę w kolejnym postępowaniu, w którym pojawia się dana kwestia, która nie może podlegać już ponownemu badaniu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 06 lutego 2013 r. sygn. akt I ACa 1388/12). Z tych względów Sąd przyjął, iż odstąpienie przez R. S. od umowy nr (...) dnia 27 marca 2013 r. łączącej strony było nieskuteczne. Tym samym nie był on uprawniony do naliczenia kary umownej na rzecz powoda.

Z tego też względu Sąd przyjął, iż od umowy odstąpiła strona powodowa z przyczyn leżących po stronie pozwanej, która nie wywiązała się z umowy sprzedaży artykułów mleczarskich produkowanych i dostarczanych przez nią.

Zapis z § 9 umowy nie stanowił umownego prawa odstąpienia. Był zastrzeżoną karą umowną na wypadek odstąpienia od umowy. O takim rozumieniu kontraktu świadczyło bezpośrednio brzmienie zapisu. Strony zastrzegły karę umowną na wypadek odstąpienia od umowy, nie zaś umowne prawo odstąpienia, które aktualizować miało karę umowną.

Warto w tym miejscu wskazać, powołując słuszne stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 maja 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt II CSK 529/13, iż „można skutecznie zastrzec karę umowną również na wypadek odstąpienia od umowy, bez względu na charakter świadczeń, do jakich zobowiązały się strony umowy, od której się odstępuje”. Zatem, jak wynika ze stanowiska Sądu Najwyższego, pieniężny charakter świadczenia nie dezawuował samego uprawnienia dla naliczenia kary umownej w przypadku świadczenia pieniężnego.

Zgodnie z art. 395 k.c., można zastrzec, że jednej lub obu stronom przysługiwać będzie w ciągu oznaczonego terminu prawo odstąpienia od umowy. Prawo to wykonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Przesłanką ważności zastrzeżenia umownego prawa odstąpienia jest więc określenie terminu, w którym odstąpienie może nastąpić (por. (...) , Zobowiązania 2014, s. 361; C. (...) w: Komentarz 2013, I, s. 256). Wymóg ten, odnoszący się do każdego przypadku zastrzeżenia umownego prawa odstąpienia, ma na celu wyeliminowanie stanu niepewności, jaki wprowadza do stosunku zobowiązaniowego zastrzeżenie prawa odstąpienia.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, „zastrzeżenie prawa odstąpienia od umowy bez oznaczenia terminu, w ciągu którego będzie ono przysługiwać, powoduje nieważność zastrzeżenia albo nieważność umowy (art. 58 § 1 i 3 KC)” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.04.2014 roku w sprawie V CSK 311/13).

Dodać przy tym należy, że swoboda umów sięga granicy przepisów bezwzględnie obowiązujących (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2003 roku w sprawie V CKN 310/01). Tak zatem, skoro umowne prawo odstąpienia dyktuje oznaczenie terminu dla wykonania tego prawa z mocy art. 395§1 k.c., to brak wskazania takiego terminu czynił zapis z §9 umowy nieważnym.

W związku z powyższym należało stwierdzić, że powód mógł skorzystać jedynie z ustawowego prawa odstąpienia (art. 491 § 1 k.c.).

Zgodnie ze wskazanym przepisem, jeżeli jedna ze stron dopuszcza się zwłoki w wykonaniu zobowiązania z umowy wzajemnej, druga strona może wyznaczyć jej odpowiedni dodatkowy termin do wykonania z zagrożeniem, iż w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu będzie uprawniona do odstąpienia od umowy. W efekcie oświadczenie woli o odstąpieniu od umowy złożone należało – jak słusznie wskazał powód - ocenić w świetle art. 491 § 1 k.c.

Dla aktualizacji kary umownej zastrzeżonej na wypadek odstąpienia od umowy, niezbędne było jednak odstąpienie od niej zgodnie z dyspozycją przepisu z art. 491§1 k.c.

W związku z powyższym, skoro powód wykonał ustawowe prawo odstąpienia (wezwał pozwanego do zapłaty długu w oznaczonym terminie z zagrożeniem odstąpienia od umowy), zachodziły podstawy dla uwzględnienia roszczenia o zapłatę kary umownej.

Bezspornym w sprawie był fakt realizacji przez pozwanego zamówienia złożonego pismem z dnia 17 grudnia 2013r.

Powód powołując się na omówiony powyżej art. 491 § 1 i 2 k.c. pismem z dnia 9 stycznia 2014 r. odstąpił od umowy i na zasadzie § 9 pkt 1 umowy naliczył powodowi karę umowną w kwocie (...) zł. Poprzedził odstąpienie od umowy zarówno wezwaniem do wykonania umowy (zrealizowania dostawy) jak i określeniem terminu dla wykonania świadczenia niepieniężnego pozwanego.

Pismo zostało podpisane przez J. P. – zastępcę dyrektora pozwanego szpitala, co czynić miało je, zdaniem pozwanego, nieważnym oświadczeniem strony.

W ocenie Sądu, J. P. – zastępca dyrektora pozwanego, był uprawniony do złożenia oświadczenia woli tej treści. Czynność ta nie przekraczała czynności zwykłego zarządu, zatem upoważnienie udzielone dnia 9 marca 2011 r., było wystarczające do umocowania J. P. do złożenia oświadczenia woli.

Należy wskazać, iż nie jest możliwe skatalogowanie czynności zwykłego zarządu i posługiwanie się takim katalogiem w praktyce orzeczniczej. Pomocne mogą się natomiast okazać niektóre funkcjonujące w nauce prawa oceny tego, co mieści się w zakresie zwykłego zarządu, a co nie wychodzi poza ten zakres. Takie pomocne w praktyce sądowej kryteria to: rozmiar i charakter majątku, wysokość zobowiązania, doniosłość czynności z punktu widzenia interesu społeczno-gospodarczego, a także bezpieczeństwo obrotu (por. uchwała składu siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 1994 r., III CZP 182/93).

W ocenie Sądu z uwagi na to, iż Szpital zawiera liczne umowy na dostawy produktów, w tym produktów spożywczych. Takie umowy mieszczą się w zakresie bieżącej działalności i organizacji Szpitala (co wynika z notorii powszechnej). Wysokość samego zobowiązania (w odniesieniu do rozmiarów działalności szpitala), uznać należało za niewielką. W konsekwencji czynność odstąpienia od tej umowy mieściła się w ocenie Sądu w zakresie czynności zwykłego zarządu niezależnie od tego, że zawarta została przez dyrektora. On bowiem także był uprawniony do dokonywania czynności zwykłego zarządu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd odszedł do przekonania, iż powód co do zasady był uprawniony do naliczenia kary umownej, stanowiącej 10% przedmiotu umowy, tj. (...) zł, którą to kwotę strona powodowa pomniejszyła o własne zobowiązania na rzecz pozwanego tytułem niezapłaconych faktur i odsetek opiewających na łączną kwotę 11.990,26 zł.

Tym niemniej Sąd miał na względzie, iż strona pozwana wniosła o miarkowanie kary umownej. Zgodnie z art. 484 § 2 kc jeżeli zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, dłużnik może żądać zmniejszenia kary umownej; to samo dotyczy wypadku, gdy kara umowna jest rażąco wygórowana. Ocenę, czy kara w danym przypadku jest rażąco wygórowana w rozumieniu art. 484 § 2 k.c. należy dokonać w kontekście całokształtu okoliczności sprawy, a zatem uwzględniając przedmiot umowy, okoliczności, na jakie kara umowna została zastrzeżona, cel tej kary, sposób jej ukształtowania, okoliczności, w jakich doszło do sytuacji uzasadniającej naliczenia kary, wagę i zakres nienależytego wykonania umowy, stopień winy, charakter negatywnych skutków dla drugiej strony itp. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 24 kwietnia 2014 r. sygn. akt I ACa 26/14).

W ocenie Sądu wniosek strony pozwanej zasługiwał na uwzględnienie. Co istotne bowiem umowa łącząca strony została w znacznej mierze wykonana. Obowiązywała ostatecznie w okresie ponad około 8 miesięcy tj. od 27 marca 2013 r. do początku grudnia 2013r. Nadto Strona powodowa nie wywiązywała się z postanowień umownych, dokonywała płatności po terminie; co więcej dwie faktury w ogóle nie zostały opłacone, podlegały potrąceniu na mocy art. 498 §1 k.c., dokonane przez samą stronę powodową. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, iż karę umowną przysługującą powodowi należy miarkować, przyjmując, iż skoro umowa została w 2/3 wykonana (strona powodowa nie miała w tym zakresie żadnych zastrzeżeń), w związku z tym należna powodowi kara umowna stanowić powinna 1/3 kary umownej tj. 19.189,10 zł ((...)), przy czym mając na uwadze dokonane potrącenia w wysokości 11.990,26 zł do zapłaty przez pozwanego na rzecz powoda tytułem kary umownej pozostała kwota 7.198,84 zł.

W świetle powyższego Sąd na mocy art. 484 kc orzekł jak w punkcie I wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na mocy art. 481 kc, zgodnie z żądaniem pozwu uznając, iż w dacie 13 lutego 2014 r. pozwany pozostawał już w zwłoce względem powoda.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art.99 k.p.c oraz art. 100 k.p.c., zgodnie z odpowiedzialnością za wynik procesu, obciążając kosztami procesu powoda w 84,20%, a pozwanego w 15,80 %. Strona powodowa poniosła koszty w wysokości 4.696 zł, w tym 2.279 zł tytułem opłaty od pozwu, 2.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego dla pełnomocnika procesowego powoda w wysokości jednokrotnej stawki minimalnej, które Sąd ustalił na mocy § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2013r. Nr 490), w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu tj. w dniu 26 listopada 2015 r., powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Strona pozwana poniosła koszt 2.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego dla pełnomocnika procesowego, w wysokości jednokrotnej stawki minimalnej Sąd ustalił na mocy § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2013r. Nr 490), powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Mając na uwadze, że powodowi należał się zwrot kosztów w 15,80 % (4.696 zł x 15,80 % = 741,97 zł), pozwanemu w wysokości 84,20 % (2.417 zł x 84,20 % = 2.035,11 zł), po wzajemnej kompensacji kosztów procesu stron (2.035,11 zł - 741,97 zł), pozwanemu należała się kwota 1.293,14 zł. Sąd omyłkowo wskazał w pkt III wyroku wskazał jedynie kwotę 2.035,11zł, która podlegała jeszcze kompensacji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...),
3. (...)